

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 11. Querelæ Hincmari Remensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

§. XI.

Sæculum IX.

A. C. 871.

Querelæ Hincmari Remensis.

Hincmarus Remensis deinde suas etiam querelas in Commentario amplissimo, nam longus esse solebat, obtulit, qui tamen ad articulos sequentes contrahi potest: *Cum Hincmarus Laudunensis sine meo consensu Munus in Palatio exercendum suscepisset, & ego præsentem Rege id ipsum prohibuissem, ille nihilominus potentia sæculari suffultus officium retinuit. Præterea Abbatiam in alia provincia me invito impetravit, & utroque potitus est, usque dum Rex sibi refractario ea abstulit. Ad banc Abbatiam, quotiescunque lubuit, sine mea licentia pervexit, & tanta quanta voluit temporis mora ibidem permansit. Ad ordinandum Joannem Episcopum Cameracensem canonice vocatus non venit, nec Legatos nec Epistolas consensus sui indices misit; unde Ordinatio differenda fuit. Tandem cum bis citatus non responderet, coacti sumus sine ipso Ordinationem peragere.*

Tunc Archiepiscopus refert jurgia, inter Regem & Hincmarum Episcopum exorta, in causa Feudorum, quæ Episcopus quibusdam Vasallis eripuerat, & memorat primam excommunicationis sententiam, in illos latam, qui a Rege

Sæculum IX. missi veniebant; multo acrius vero

A. C. 871. guit sententiam secundam, qua totam

Dioecesim Laudunensem interdixerat

c. 5 6.7.8. Missam celebrare, baptizare infantes

pœnitentiam & Viaticum morientibus

ministrare, & sepelire mortuos prohibens.

c. 9. *Hac re ad me delata, inquit*

chiepiscopus, exhorruui, per literas

bisque monui, ut tam perniciosam

mabus censuram tolleret; sed impetru

c. 10. *non potui, ut obediret, quamvis in*

Ordinatione publice dato Chirographo

obedientiam mihi promiserit.

Ex oratione vehementi, qua Hinc-

marus Remensis hunc excommunicandi

modum vituperat, dispicitur, illo adhuc-

dum ævo Interdicta universalia, postea

frequentissima, fuisse ignota; etsi Inter-

dictis particularibus, ut supra notari

non nunquam locus esset. Tunc Hinc-

marus de nepote suo loquens profequi-

tur: *Fidem Regi juravit dato libello, quod*

subscripsit, suadentibus duobus Episcopis

aliarum provinciarum, Venilone Rotom-

magenfi & Ænea Parisiensi, me &

piscopis ceteris nostræ provinciæ inco-

sultis, sine quibus Canones præcipiebant

ei, ne cuicumque libello subscriberet.

c. 11. *Cupiens deinde se Jurisdictioni*

tropolitæ sui subtrahere Analecta ex Scri-

ptis Patrum Nicena Synodo antiquis-

ribus collegit, iisque nobis insciis subscri-

Sup. Lib.

XXXIV.

S. 53.

psit, & Clericos suos subscribere jussit. **Sæculum IX.**
 In illa collectione sæpius admodum absur- **A. C. 871.**
 dus est, ut cum dicit, Episcopus nullius **Sup. lib.**
 hominis judicio subjei, quod sibi solus **XXXIV.**
 Deus reservasset; item calumniatoribus **§. 53.**
 linguam excindendam esse, vel caput am- **Hincmarus**
 putandum, cum tamen in eadem Collectio- **Remensis**
 ne has ipsas assertiones contrariis testi- **contra Lau-**
 moniis destruat, cum dicit, Episcopus a **dunensem.**
 Fratribus suis judicari oportere, & Ec-
 clesiam nunquam sanguinem humanum
 fundere. Præterea complura loca Pa-
 trum perfide mutavit. Exinde autem
 cum rursus alia Collectanea prioribus si-
 milia mihi Gundovillæ commoranti mi-
 sisset, jam tunc edito Scripto respondi, &
 iterum prolixius in quinquaginta quin-
 que Capitulis, quæ in Concilio Attinia-
 censi obtuli. Hincmarus Remensis non
 objicit nepoti suo, quod sua Analec-
 ta falsis Decretalibus repleverit, quia & i-
 pse veras a falsis non dignoscebat, & has
 sæpe in Scriptis suis allegabat.

c. 12.

c. 13.

c. 14.

c. 17.

Tum Hincmarus refert reliqua, quæ
 in Concilio Attiniacensi acta sunt, fu-
 gamque Hincmari Laudunensis, cujus
 prætextus inanes refutat, atque inprimis
 ejus appellationem ad Sedem Romanam,
 qua de re ait: *Quando ob sua errata cor-*
ripitur, ad Sacram Sedem appellat, &
potestatem sibi fieri postulat ad Limina
Apostolorum proficiscendi; quando autem

Sæculum IX. *Regem & Episcopos sibi indulgentes lo-*
 A. C. 871. *bet, nullam amplius de voto edito Romam*
eundi mentionem facit. Novum postea
 Hincmarus exponit delictum, quod nempe
 Laudunensis ea, quæ Attiniaci promississet,
 Subscriptionibus contrariis subverterit.

Sup. Lib. L.

§. 8.

to. 8. Conc.

p. 703.

ep. 34. to. 2.

p. 595.

ibid. p. 616.

Hincmarus Laudunensis, ut defenderet, jure factum esse, quod sententiam excommunicationis in reos tulisset, decima octava Julii Avunculo suo misit Excerpta ex Concilio Tusiacensi ante annos abhinc decem celebrato, ubi in primo Canone decernitur, ut Bonorum Ecclesiæ raptores excommunicentur, atque Viatico in morte & sepultura Ecclesiastica priventur. Hincmarus vero Remensis statim contra hæc Excerpta reclamavit, affirmans, hoc Decretum antiquis Canonibus adversum, quamvis & ipse cum suo Nepote illi Concilio interfuisset, nunquam ad suam notitiam pervenisse. Reposuit Laudunensis, se hoc Decretum ab Harduico Archiepiscopo Vesuntino accepisse, cumque Avunculus ejus diceret, aliud Exemplar Concilii Tusiacensis se habere, Episcopus Laudunensis rem explicavit in hunc modum: *Habeo apud me Epistolam, a te compostam, quam in Concilio legi jussisti, & recordor, quod ob ejus prolixitatem illi alteri Decreto breviori subscripserimus.*

Ad

Ad nos usque pervenit illud Decretum, ^{Sæculum IX.}
 quale Hincmarus Laudunensis citat, cum ^{A.C. 871.}
 Subscriptionibus Episcoporum, & Epi-
 stola Synodali separata, ab ejus Avun-
 culo concinnata. Nihilominus Hinc-
 marus Remensis etiam in Concilio Du-
 ziacensi omnibus viribus contendit, sup-
 positum esse hoc Decretum, & locus
 suspicandi foret, an bona fide id affir-
 masset, nisi ex omnibus Episcopis præ-
 sentibus, quorum complures illi priori
 Concilio interfuerant, nullus recla-
 masset.

Hincmarus Remensis contextum que-
 relarum contra nepotem suum prosequi-
 tar: *Duobus ferme mensibus postquam* ^{c.19.}
Attiniaco fugisset, per fraudes manda- ^{Sup. Lib.}
tum Principis impetravit, quo Sæculares ^{LI. 5. 22.}
judicium ferrent in iisdem causis, ad
quas decidendas ipse antea delegerat Ju-
dicēs Ecclesiasticos, & quas ex parte jam
desinierant, etsi Canones probibeant a Ju-
dicibus delectis appellare, aut Judices
sæculares, contemptis Ecclesiasticis adire,
aut denique forum Laici sequi, si ille Ju-
dicium Ecclesiæ subire consentiat.

Conqueritur deinde, quod Hincma-
 rus Laudunensis multoties monitus Ex-
 communicationis Decreto contra socios
 Carlomanni, quod tamen ceteri Episco-
 pi Provinciæ Remensis fecissent, subscri-
 bere nolisset. Tum respondet ad ea,

Sæculum IX. quæ sibi Hincmarus Laudunensis objiciebat, quod ipsum prodidisset, quod auctor fuisset consilii, ut Silvaci Laudunensis captivus detineretur, & ipse Remensis Excommunicationem Papæ contemneret. Ad hunc ultimum articulum respondet Hincmarus Remensis, esse putandam calumniam, & provocat Laudunensem ad contemptum hunc demonstrandum, si posset. Deinde, quid de Auctoritate Papæ credat, profitetur in hunc modum; *Pontifici Romano competere privilegium Primatus super omnes Mundi Ecclesias; quamvis enim omnes Apostoli, & per ipsos, omnes Episcopi, atque omnes Presbyteri, ligandi & solvendi potestatem accepissent, nihilominus eam S. Petro & Successoribus ejus modo singulari fuisse collatam. (*)*

Papæ Auctoritas.

Rursus

(*) Quid habent Protestantes, quod clarissimo Hincmari Remensis testimonio opponant? an forte non tota Ecclesia sed solus hic Archiepiscopus ista de potestate Romani Pontificis credebat? quin imo credibile non est, nullum Episcoporum, aut Scriptorum illius ætatis tam publicam de Romani Episcopi potestate professionem negaturum & oppugnaturum fuisse, nisi hæc fides totius Ecclesiæ fuisset. Etiam satis hic refutantur Fleurii Adversarii dicentes, nescio qua fide, quod mala fide ejusmodi testimonia pro Auctoritate Summi Pontificis silentio prætereant.

Rurfus de suo nepote dicit: *Petere a me ausus est per Archiepiscopum Venetionem, ut, nisi pacem in perpetuum abnuerem, igni librum traderem, quem de Excommunicatione ab ipso in suam Diocesim pronunciata scripsissem. Qua postulatione compellere me vult ad comburendam Scripturam & Canones, quibus librum illum implevi. Dicit, consensum suum, cum Attiniaci subscriberet, vi fuisse extortum, nec illo facto se obligari.* Ad istud refutandum Hincmarus Remensis omnia adjuncta Concilii Attiniacensis accurate refert, & probat, nullam ei vim illatam. Tandem dicit, jam ter vocatum contumaciæ reum esse pronuntiandum, & adempta spe appellationis secundum Canones condemnandum.

Hæ sunt querelæ Hincmari Remensis, in fine dicentis, nullatenus se privatas injurias vindicandi dulcedinem quærere, sed solummodo Dignitatem suam, & Ecclesiæ suæ Metropolitanæ jura salva esse cupere.

§. XII.

Acta in Concilio Duziacensi.

Postquam Episcopi per dies aliquot de- liberassent, quid ad Regis querelas esset respondendum, attulerunt articulos, seu potius collectionem Canonum, Legum, & textuum ex viris auctorita-

Sæculum IX.

A. C. 871.

c. 30. 31.

c. 32.

c. 33.

Pars III.

p. 1617.